

Een Bijbelstudie van Br. Braaksina over 2 Kon. 2 Kon. 2 vers 1 - 12.ELIA'S OPNAME

In de geschiedenis van de opname van Elia, zit voor ons een geweldige profetische lering. Immers, zoals Elia ten hemel voer, zo zal de Gemeente van Christus ook ten hemel varen. Laten wij ieder persoonlijk daarom uit deze geschiedenis leren, hoe wij bereid moeten worden voor deze opname. Wij willen beginnen om samen vers 1 van ons onderwerp te lezen: "Het geschiedde, toen de Here Elia in een storm ten hemel zou opnemen". Wij zien, dat Elia van tevoren wist, dat hij opgenomen zou worden in de hemel. Hoe wist hij dit? God had het tegen hem gezegd, had hem deze belofte door Zijn Woord gegeven. En Elia geloofde God, hij geloofde voor 100% in Gods Woord, en Gods beloften. Zoals Elia van tevoren wist, dat hij weggenomen zou worden, zo kunnen wij het ook weten. Immers. God heeft ons, als Gemeente van Christus, bekend gemaakt door Zijn Woord (de Bijbel) dat, zoals Christus, die ons Hoofd is, ten hemel is gevaren, zo ook de Gemeente als Zijn Lichaam op dezelfde wijze ten hemel zou varen. Wij zijn dan voor altijd bij ons Hoofd, de Here (1 Thes. 4 vers 18).

God belooft het dus in zijn Woord. En wat moeten wij doen? Wij moeten het zelfde doen, wat Elia deed: "Hij geloofde in Gods Woord en in Gods beloften". Door dit geloof is hij weggenomen, precies, zoals dit ook het geval was met Henoeh. Leest u maar Hebr. 11 vers 5: "Door dit geloof is Henoeh weggenomen, zodat hij den dood niet zag".

Ziet u, niet door goede werken of iets dergelijks, maar door het geloof in het Woord van God en in de beloften van God. Daarmee moeten wij ook beginnen: "Geloven in Gods Woord en in Zijn beloften, welke Hij uit genade in Jezus Christus aan de Gemeente gegeven heeft". Ons geloof moet volkomen worden en dit. kan alleen door te volharden in het geloof. De volharding krijgen wij weer door de geloofswandel. Let u maar op. Wij gaan weer terug naar Elia. Nadat Elia Gods belofte ontvangen had, trekt hij van de ene pleisterplaats naar de andere, totdat hij komt op de plaats, waar God hem zou wegnemen, boven de Jordaan. Elia wandelt met God, de geloofswandel, hij volhardt in deze geloofswandel, totdat hij het einddoel bereikt. Dit, geldt ook voor ons: geloven -volharding in dit geloof- en de geloofsweg met de Here gaan, langs alle pleisterplaatsen, totdat wij ons einddoel bereiken. Het einddoel is de plaats, waar de Heer ons hebben wil, en waar Hij ons zal wegnemen. Wij gaan Elia s wandel eens nader bekijken. Wij lezen weer vers 1: "Het geschiedde, toen de Here Elia in een storm ten hemel zou opnemen, dat Elia met Elisa uit Gilgal ging". De geloofswandel begint voor iedereen bij Gilgal. En wat da Gilgal? Gilgal is bekend, door hetgeen Jozua daar deed. Als Mozes sterft, in de woestijn, dan zalft God Jozua als Mozes opvolger. Hierin zit natuurlijk ook weer een diepere betekenis. Wij willen hier niet uitgebreid op ingaan. Alleen dit: Mozes is het type van de Here Jezus Christus in Zijn vernedering en Jozua het beeld van Jezus Christus na zijn opstanding, nadat Hij overwonnen heeft. Het eerste grote werk, dat Jozua dan ook doet, is het doorbreken van de Jordaan. De Jordaan is het beeld van de doodsrivier. Jozua deed de wateren van de Jordaan stilstaan. U ziet het is een afschaduwing van Jezus Christus, die wel dood geweest is, maar nu verrezen is uit de doden en Die de Overwinnaar is. Hij, de Triomfator, heeft de sleutels van het dodenrijk. Hij heeft de dood overwonnen.

Nadat Jozua met het volk de rivier doorgetrokken was, kwam men bij Gilgal. Op bevel van God moest Jozua heel Israël opnieuw laten besnijden. Dit moest, omdat de smaadheid van Egypte van hen afgewenteld zou worden. Dit nu is het grote werk, waar Gilgal mee verbonden is. Ziet u het verbond? Nadat Christus Jezus opgestaan is uit de doden, is Hij nu de machtige Verlosser en Bevrijder van Zijn volk . En zoals Jozua heel Israël besneed, opdat de smaadheid van Egypte van hen afgewenteld zou worden (Egypte is het beeld van de zonden, van de wereld, van ons oude leven), zo heeft Jezus ook onze banden verbroken met het oude leven.

Wij Nieuw-Testamentische gelovigen moeten ook bij Gilgal beginnen, d.w.z. wij moeten beginnen te geloven in Hem, die meer is dan Jozua. In Hem, die God gegeven heeft, en die dood geweest is en die Leeft; in Hem, die voor onze zonden gestorven is, maar ook opgewekt is voor onze rechtvaardigmaking. (typerend is, dat de namen Jezus en Jozua in het Hebreeuws dezelfde betekenis hebben).

Wij hebben gezien, dat de Israëlieten zich onder Jozua's leiding en heerschappij moesten stellen. Dit komt symbolisch in het verhaal tot uitdrukking in: "Jozua besneed hen zelf". Voor deze lichamelijke besnijdenis moesten de Israëlieten hun lichamen volkomen aan Jozua overgeven. Zo moeten wij ons overgeven aan de ware Jozua, Jezus Christus. Dus niet alleen geloven, dat Jezus voor ons gestorven en opgewekt is, maar Hem nu ook aanvaardden als onze Heer en Meester. Dus ons gehele leven aan Hem overgeven. Als wij ons zo volledig toevertrouwen aan Jezus Christus, dan krijgen wij geheel deel aan Zijn kruis-dood, dan krijgen wij de ware besnijdenis, de besnijdenis van onze harten. Wij gelovigen worden niet door aardse mensen besneden, zoals bij Israël in het Oude Verbond, maar zoals Col. 2 vers 11 zegt: "In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes de besnijdenis van Christus". De betekenis van deze tekst heb ik al meermalen verklaard, maar ik wil het nog een keer doen. Toen Jezus Christus vrijwillig voor ons aan het kruis ging en Hij Zijn lichaam aan dat vloekhout liet nagelen, toen kruisigde Hij uw oude mens en mijn oude mens mee. Hij kruisigde de zondaar mede in Zijn lichaam. God, de Vader, sneed radicaal met het mes van oordeel en gericht de zondaar uit het lichaam van Zijn Zoon. Niet alleen maar een klein stukje, zoals de voorhuid; neen, gelukkig niet! God deed de zondaar in zijn totaliteit sterven in de vloekdood van Zijn Zoon, Jezus Christus. Dit is nu de besnijdenis van de ware Jozua. Laten wij niet alleen geloven in zijn dood en in Zijn opstanding, maar laten wij ons ook volkomen aan Hem overgeven. Als wij dit doen, dan krijgen wij ook deel aan Zijn besnijdenis, Zijn kruisdood is dan onze kruisdood geworden. En zoals bij Gilgal het bloed vloeide: voor de lichamelijke besnijdenis, zo vloeide, God zij dank, het bloed van Jezus Christus voor ons. Het was precies het Pascha, toen Jozua Israël te Gilgal besneed. En u weet zeker wel, wie ons Paaslam is? Jezus Christus in wiens bloed wij gereinigd zijn!

Wat gebeurde er nog meer te Gilgal? Leest u maar Jozua 4 vers 1 - 5 en Jozua 4 vers 20. Als u dit in uw Bijbel gelezen hebt, dan weet u, dat Jozua twaalf stenen oprichtte, en legde ze in een kring. Gilgal betekent dan ook steenkring. Dat is wonderbaarlijk!

Wij zijn nu niet alleen in Hem besneden en dus met Hem gestorven aan de oude mens; neen, er is veel meer. Op de plek, waar Hij de dood heeft doorbroken, d.w.z. daar waar wij begraven zijn aan de oude mens, daar heeft Hij de met Hem gekruisigde zondaren tot levende stenen gemaakt voor God.

Ja, als wij Christus werkelijk hebben aanvaard als onze Heer en Meester, en ons hart en leven aan Hem hebben gegeven, dan hebben wij ook deel gekregen aan Zijn opstanding; zijn wij een nieuwe schepping geworden, en tevens levende stenen van het Godsgebouw. Dit vinden wij ook duidelijk in de Bijbel: op de pinksterdag, waar de eersten toegevoegd werden aan het Lichaam van Christus, lezen wij in Hand.2 vers 38: "En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op den Naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen". En vers 41: "Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op dien dag werden ongeveer drie duizend zielen toegevoegd".

En verder vers 47: "En de Here voegde dagelijks toe aan den kring, die behouden werd".

Door het geloof in Christus zijn wij niet alleen een nieuwe schepping geworden (wedergeboren), maar tegelijkertijd stenen geworden van Het Godsgebouw. Dit laatste is niet iets aparts, wat er nog bij moet komen! Neen, wie in Christus gelooft en zo deel heeft gekregen aan Zijn opstanding, is een lid geworden van Zijn Lichaam of te wel een steen aan het Godsgebouw, waarvan Hij het fundament of de hoeksteen is.

Zo zagen wij de diepe betekenis van de twaalf stenen, die Jozua te Gilgal oprichtte. Het getal 12 betekent immers het gehele volk van Israël, dat 12 stammen had. Dus allen waren zij vertegenwoordigd. En zo heeft Jezus direct na Zijn opstanding en Hemelvaart, niet alleen de ware besnijdenis mogelijk gemaakt, maar ook tegelijkertijd de Gemeente opgericht, die Hij

door de Heilige Geest tot een wonderbaar Godsgebouw maakt, Zó zijn wij daarvan stenen geworden.

"Dan wil ik nog op iets wijzen: als Israël te Gilgal komt, houdt het manna op. Zij" eten dan van het overjarige koren uit Kanaän. Zo is het: als wij tot de levende Gemeente zijn toegevoegd, dan behoeft Christus niet meer voor ons uit de hemel te dalen (het manna daalde uit de hemel). Wij behoeven niet meer dat brood (Christus) uit de hemel te smeken, want Christus is nu onder ons. Wij zijn toegevoegd tot zijn Lichaam, waarin Hij Zelf leeft en aanwezig is.

De woorden "overjarig koren" heeft de heerlijke betekenis van "overvloedig voedsel" er is altijd genoeg, het houdt nooit op. Neen, want Hij (ons brood) is de Levende Zelf, Hij is overvloedig. Kinderen Gods, die deze rijkdom nog niet kennen, die zich nog altijd niet laten invoegen in de Gemeente van de Levende Christus, missen veel. Zij lijden dikwijls honger en moeten nog altijd manna zien te vergaderen. Maar prijst God, diegenen die werkelijk Gilgal beleven en zich hebben laten invoegen in de steenkring, hebben het overjarig voedsel rondom Hem en in Hem. Immers Christus onder ons en Christus in ons. In Zijn Gemeente (Zijn Lichaam) openbaart Hij Zich altijd, heeft Hij altijd weer nieuwe spijs.

Bij Gilgal moet het dus beginnen. Maar wij blijven daar niet staan, wij gaan verder. Elia begon bij Gilgal, zoals wij reeds zagen. Maar waar ging hij toen heen? In vers 2 lezen wij: "en Elia zeide tot Elisa: Blijf toch hier, want de Here heeft mij naar Bethel gezonden". Van Gilgal naar Bethel ging het; ja, al zijn wij een opgerichte steen, wij moeten nog gevormd worden tot een steen van het huis Gods. Bethel betekent "Huis Gods". Maar vergist u zich nu niet, want in Bethel is het Godshuis nog niet klaar en af, maar de stenen worden er klaar gemaakt.

U weet, dat de tempel nooit te Bethel heeft gestaan, maar altijd in Jeruzalem. Wij zien dit ook duidelijk terug in het verhaal van aartsvader Jakob. Als hij met zijn geloofswandel begint, dan komt hij te Bethel. Hij overnacht daar en legt een steen onder zijn hoofd, om er op te slapen. Die nacht droomt hij en zag een ladder, die opgericht was van de aarde tot de hemel. Hij zag engelen Gods de ladder op en afgaan. Boven aan de ladder stond de Heer Zelf. Jacob zeide toen: "hoe ontzag wekkend is deze plaats". Hij was vol vrees, want hij zag de poort des hemels. De poort is het begin van een huis en beslist niet het hele huis. Het was het begin van het Godshuis, dat God bouwt. Bij Bethel moet dus nog wat gebeuren. Daar moet de steen werkelijk tot een steen gemaakt worden, die pasklaar is voor het eeuwige huis Gods. Zo'n steen moet een hele bewerking ondergaan voor het zover is. Een steen wordt van leem gemaakt, en daarmee moet nog iets gebeuren, n.l. het leem moet gekneet worden, het komt dus onder druk. En dan komt het leem in een pasvorm. (Voor ons de Goddelijke pasvorm). Immers de steen moet de juiste afmeting krijgen, zodat men hem kan